Szétszedhető!

NEMERE ISTVÁN

LESZÁMOLÁS ZÜRICHBEN

Nemere István

Leszámolás Zürichben

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-578-0

Kate fázósan összehúzta mellén a kosztümkabátot, aztán hirtelen eszébe jutott, ez egy csöppet sem nőies mozdulat. „Az igazi nő mindig elegáns és sohasem veszíti el a fejét” – idézte fel a régen hallott mondást. Ez mind nagyon szép, gondolta, csak éppen hideg van. Hiába mutat a naptár nyár végét, ez itt mégiscsak Svájc. A szeptember itt már nem olyan meleg, mint odalent délen. A hegy lehelete érezhetően hűvösödik napról napra. Ha még magasabbra menne – tudta a lány – bizony hamarosan igazán fázhatna. Akaratlanul is felemelte a tekintetét. A délutáni napfényben tisztán látszottak a környező hegyek. Hát igen, errefelé nincsenek síkságok. Gyermekkorában többször is megfordult ebben az országban, nem is érezte magát rosszul. De az időjárással sohasem tudott igazán megbarátkozni.

A tér, ahol várakozott, éppen olyan volt, mint errefelé minden tér és utca és város és út – tiszta. Rendezett. Sehol egyetlen tárgy, amelynek nem ott lenne a helye, ahol éppen található. Semmi szabálytalan és semmi különös. Minden normális, rendes és éppen odavaló. Minden működik, semmi sem néz ki használtnak, és nem is az. Svájc.

Kate még nem idegeskedett. Hiszen ő jött előbb, mint általában a találkozókra. Öt perc még délután kettőig. A főnök nyilván ebédel, és majd aztán jelentkezik.

Ő már csak ilyen. Kate még maga előtt látta a férfit. Két héttel ezelőtt találkoztak utoljára, és bár a főnök egyáltalán nem tűnik ki külsejével – ami az ő szakmájában biztosan nagyon hasznos tulajdonság – azért nem tudta elfelejteni. Nem is akarta. A maga módján fura egy alak, az biztos – tette hozzá gondolatban. Körülnézett ismét.

A Bellevue téren állt, a Quaibrücke rakparti híd sarkán. A híd korlátjához támaszkodva nézelődött, amikor megszólalt mögötte egy vidám hang:

– Fel a kezekkel, Csingacsguk!

– Hát itt vagy, Utolsó Előtti Mohikán! – perdült meg a lány.

Harry csak egy évvel volt nála idősebb. Tehát most múlott huszonnégy. Magas, barna, kisportolt, és van benne valami filmsztárszerű. Kicsit olyan, mint azok a tengerentúli fiatal színészek, akiket manapság oly gyakran látni az amerikai filmeken, de szerencsére nem csak ott. Harry mozdulataiban ugyanakkor van valami letagadhatatlan délvidéki is. Az arca rokonszenves, éppen olyan egyenes orra van, mint nekem – állapította meg a lány sok évvel ezelőtt. Volt Harryban valami, amit nagyon szeretett – a tekintete, az a nyugodt, derűs tekintet, amelyben nyoma sem volt ravaszságnak. Valahogy ilyen bizalmat keltően nézhetnek ki a nagy szélhámosok is, jutott még eszébe, és akkor átsuhant lelkén a parányi nyugtalanság: lehet, mi is szélhámosok leszünk...?

Közben Harry is valami hasonlót érzett. Kate nagyon szép lány, hitte, talán elfogultan. Neki is egyenes az orra, és ez nem véletlen. „Klasszikus görög orr!” mondta az apja, valaha – ami azt illeti, nem is olyan régen. Kate is barna, de tetszés szerint változtatja a hajszínét, mint a nők általában. Ez jól jöhet még. Nem hord ékszereket. Fél fejjel kisebb Harrynál, arccsontja egy leheletnyit kiáll, mintha valaha, valamikor lettek volna ázsiai ősei. Ez persze otthon, Máltán igazán nem különlegesség. Jól mozog, ő is sokat sportolt, és ha valaki megtámadná, egyáltalán nem biztos, vajon éppen Kate kerülne bajba emiatt...

– Nincs még itt? – Harry tekintete átsiklott a hajók és a kék víz felett, majd visszatért a lányra.

– Most már jönnie kell. Két óra van, és azt mondta, itt legyünk a hídon.

– Mindjárt jön. Úgy vélem, nem szokott késni – folytatta a lány.

– „Nem szokott késni!” – utánozta a férfi. – Mintha o1yan régóta ismernéd!

– Nyugalom. – Kate körülnézett. A forgalom most nagyon kicsi volt. A hídon egy kocsi közeledett, taxi volt. Utasa a Nemzeti Bank épülete előtt fogta, megkerülte a Bürkli teret és máris a hídon volt. Az autó szemlátomást fékezett. Harry és Kate nyugodtan álltak. A kocsi megtorpant mellettük, erre figyeltek csak fel. Bentről egy férfi intett és kitárta az ajtót. A sofőr a fékre lépett.

– Itt van. Pontosan két óra! – mutatta Harry az óráját. Kate csak mosolygott, előre ült. Harry a főnök mellé

telepedett. A taxi azonnal elindult. A sofőr nem várt újabb címet, látszott, utasa ezt már előzőleg közölte vele.

– Jó napot – mondta az utas kimérten, és figyelmeztető pillantást vetett a sofőr tarkójára, úgy, hogy Harry is lássa. Nem kell kimutatni, miféle kapcsolat lehet közöttük – értette a fiatalember. Nem is beszéltek hát. A kocsi elkanyarodott balra, a belváros felé haladt. Számos híd mellett hajtottak el, a főnök hallgatott. Negyvenéves múlott, valaha sok mindenen mehetett át, mert az arca, a tekintete ezt tükrözte. A homloka ráncokkal terhes, száját gyakran zárta össze makacsul, mint aki titkokat őriz. És Harry nagyon jól tudta, ez tényleg így van. A főnök titkok között él, anélkül nem lenne főnök ott, ahol az. Talán már tíz éve is. Fiatalon kezdte. „Egyszer talán én ülök a helyére?" – jutott most Harry eszébe a különös gondolat. És gyorsan hozzátette, csak úgy magában: „Hol van az még... Ha megérem egyáltalán, ki tudja... !"

A főnök alacsonyabb volt, mint ők, és csöppet sem vállas, nem erős. Talán nem is sportolt soha. Úgy néz ki, legalábbis. Életét falak között tölti, ahol íróasztalok, dossziék, rádióadók vannak...? Kate valahogy így képzelte el a főnök munkahelyét, ahol sohasem voltak, érthető okokból. Olyan keveset tudnak róla!

Még a nevét sem ismerjük, futott át a gondolat most Harry agyán. Az egész ismerkedés nagyon különös volt. Természetesen megkönnyítették olyanok, akik ismerték őket, és a szüleiket is. Másképpen sohasem kerülhettek volna kapcsolatba a főnökkel. Szóba sem álltak volna vele, ha az utcán lép oda hozzájuk azzal az „őrült ötletével", ami miatt most itt találkoztak Zürichben. Kate és Harry a főnök miatt utazták át fél Európát.

A Bahnhof-Brücke előtt a taxi fékezett. A főnök hallgatott – sötét szeme volt, talán fekete. Frissen borotvált arcán Harry nem látott izgalmat. Aztán arra gondolt: a főnök élete olyan lehet, akár az űzött vadállaté. Ez ilyen irodalmias fordulatnak hangzott, „űzött vad", a múlt században beszéltek-írtak így az emberek. De most már hamarosan a huszadik század felénél leszünk. 1939 van, kérem! – szokta mondogatni olykor, még az egyetemen. De hát azok az idők is elmúltak már.

A taxi jobbra kanyarodott, az állami múzeum tornyokkal megtűzdelt épülete előtt ment el, majd bekanyarodott egy mellékutcába. A főnök kipillantott a hátsó ablakon. Harry sejtette: azt figyeli, nem követik-e őket. Itt alig jártak autók, feltűnt volna, ha kitartóan jön utánuk valaki. A taxi fékezett egy kis kávézó előtt. Amíg a főnök kifizette a sofőrt, Harry kezét nyújtotta Kate-nek és körülnézett. Semmi gyanúsat nem látott.

Négy perccel később már odabent ültek a melegben, súlyos faragott karosszékeken, és egymást nézték. A pincér az imént vette fel a rendeléseket. Tea, sütemény. Ki hinné, hogy összeesküvők vagyunk? – kérdezte önmagától Kate. Bár még mindig nehéz volt elhinnie, amit terveztek. A főnök súlyos jelenléte azért valósággá tette a legfantasztikusabb gondolatot is. Ha ő itt van, azt jelenti: számít rájuk. És már nem mondhatják azt, hogy nem, hiszen pár héttel korábban – másutt, más országban, más emberek között – már igent mondtak neki.

Harryban is nőtt a feszültség. Elég volt egyetlen futó pillantást vetnie Kate-re, hogy tudja, mire gondol a lány. Annyi éve ismerték már egymást... Nem voltak titkaik. Aztán nézte. A három tekintet olykor keresztezte egymást. A pincér aztán meghozta rakományát, a tálcáról mindent komótosan az asztalra helyezett. Csörrent egy kiskanál, cukor surrant a mélybarna folyadékba. A kis teremben csak egy vendég volt rajtuk kívül, idős asszonyság kicsiny kutyájával. A főnök végre megszólalt:

– Eljött az első munka ideje.

Harry beletemetkezett az újságba.

Az első oldalon nagybetűs címek ordították: „A német hadsereg már elérte a Visztulát!" „Bombázták Varsót". „Az angol és a francia kormány hadüzenete után... csönd...". Még a svájciak is csodálkoznak, hogy a szövetségesek valahogy nem sietnek Lengyelország segítségére, gondolta a férfi. A főnökkel nem beszéltek erről tegnap, pedig Harry valahogyan úgy képzelte: a főnöknek többet kell tudnia minderről. Aki azzal foglalkozik, amivel ő, rengeteget tudhat a kulisszák mögött zajló eseményekről... Aztán eszébe jutott: éppen azért, mert kémkedés a mestersége, nem beszélhet. Szinte semmit sem mondhat el az embereinek, csak annyit, amennyire azoknak okvetlenül szükségük van a rájuk bízott feladat elvégzéséhez.

A feladat... A férfi homlokát ráncolta.

A szállodai szoba ablakában ült és az odalent nyüzsgő tömeget nézte. A főpályaudvar és a posta felől egész nap özönlöttek az emberek a Badenerstrasse irányába. Zürichben sok száz éve kereskedők élnek, és bizony ez most sincs másképpen. A túlsó oldalon, a kicsiny Sihl folyó másik partján is egymást érik a boltok, a bankok. Bankárország legfontosabb városa ez, a világon sehol nincs annyi ilyen intézmény, mint éppen itt. És mindig vannak bennük ügyfelek is – Harry ezen csodálkozott a legjobban. Pedig, ha megint felvette az újságot és a következő lapra hajtotta – megérthette: ez itt így természetes. Fél Európa – ha ugyan nem az egész! – retteg a háborútól, amely immár el is kezdődött. Aki csak teheti, menekíti a pénzét. Bizonytalan világ ez.

Itt csak egy bizonyosság van: az, hogy tennünk kell valamit – mondta tegnap a főnök a kávézóban. Harry még emlékezett első találkozásukra. Most a nyáron történt...

... Közös barátjuk jelentette be a főnököt. Másképpen nem is álltak volna szóba vele. De az a barát sem mondta meg az érkező nevét. Egy napon hát felbukkant ez a titokzatos ember. Kifejezetten Kate-tel és vele akart beszélni, hármasban. Nem nagyon értették, mit akarhat. Akkor éppen Olaszországban voltak, Harryt egy üzlete szólította oda, Kate pedig már a legjobb úton volt, hogy angolt tanítson majd egy Róma közeli iskolában. Mussolini kormánya ugyan némi gyanakvással figyelte a külföldieket, különösen az angol állampolgárokat, de Kate és Harry először is máltaiak voltak, másodszor annyira közvetlenek és oly sok barátjuk volt, hogy a hatóságok békén hagyták őket. Mindazonáltal a találkozóra Szardínia szigetén került sor, ahol akkor nyaraltak. Úgy látszik, a brit férfiú álnéven, valamilyen más nemzetiségűnek álcázva magát érkezett oda. Természetesen hamis útlevéllel – tudja most már Harry is.

– Szükségünk van magukra, Kate és Harry – mondta a főnök a maga szokásos csöndes, mégis határozott módján. Ültek egy teraszon, pálmák között, kora délelőtt volt, és Kate szeme elkerekedett:

– De uram...! Ez az ajánlat... hogy is mondjam csak...

– Meglepő – sietett segítségére az idegen, akinek a nevét sem tudták. – Meglepő, de nem tisztességtelen. És főleg – nagyon gyakorlatias.

Harry akkor az ajkába harapott. A férfi ránézett:

– Igen, kedves Harry. Tudjuk, hogy az üzleti dolgai nem a legjobban mennek, mert nincs hozzá különösebb tehetsége. Ezt nem kell szégyellni; a valódi üzleti tehetség csak igen keveseknek adatott meg... Nos, maguk egyetemet végzett, értelmes emberek, és ami a számunkra még fontosabb: angol és máltai anyanyelvük mellett kitűnően beszélnek németül és néhány más nyelven...

– A szüleink diplomaták voltak és gyermekkorunkban hat évig éltek Berlinben, ott is jártunk iskolába – újságolta Kate, majd a férfi szemébe pillantva elhallgatott és pillanatnyi szünet után idegesen tette hozzá: – No persze, ezt önök már bizonyára mind tudják...

– Majdnem mindent tudunk magukról – jegyezte meg erre az idegen szárazon, de minden rosszindulat nélkül, szinte csak leszögezve a tényt. Harryban kellemetlen gondolatok támadtak egy percre. Mindent tudnak? Netán az ismeretlen a „majdnem” szót csak azért tette hozzá, hogy ne érezzék magukat túlságosan kellemetlenül...? Nyomoztak utánuk, turkáltak a magánéletükben? Elsősorban úgyis máltaiaknak érezték magukat, nem angoloknak – mégis, a magánéletükbe történő beavatkozásnak viszont még ez a kis gyanúja is borzalommal töltötte el a fiatalembert. Látta, hogy Kate-nek is hasonló gondolatok járhatnak a fejében.

A főnök, akit akkor még nem neveztek így, szenvtelenül folytatta:

– Legalább ötven olyan embert kérdeztünk meg, akik valaha kapcsolatban álltak önökkel, a szüleikkel, ismerőseikkel. Mindenki a lehető legkedvezőbben nyilatkozott önökről. Összevetve sok dolgot, én magam, személyes felelősségemre úgy döntöttem, eljövök ide és felteszek önöknek egy kérdést.

Kate a lélegzetét is visszafojtotta. Harry is izgatottan várt. Mi lesz a kérdés?

– Hajlandóak lennének az igazságért dolgozni?